

ZARZĄDZENIE NR 2415/2024
PREZYDENTA MIASTA KRAKOWA
Z DNIA 11 września 2024 r.

w sprawie przyjęcia i przekazania pod obrady Rady Miasta Krakowa projektu uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie nazwy skweru

Na podstawie art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 609, 721) zarządza się, co następuje:

§ 1. Postanawia się przyjąć i przekazać pod obrady Rady Miasta Krakowa projekt uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie nazwy skweru.

§ 2. Wykonanie zarządzenia powierza się Sekretarzowi Miasta Krakowa.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

z up. PREZYDENTA MIASTA

Stanisław Mazur

Zastępca Prezydenta Miasta Krakowa

druk nr

projekt Prezydenta Miasta Krakowa

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA KRAKOWA

z dnia

w sprawie nazwy skweru

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 609, 721) uchwała się, co następuje:

§ 1. Nadaje się nazwę Skwer Biskupa Tadeusza Pieronka dla bezimiennego obszaru położonego w Dzielnicy I Stare Miasto części działek nr: 606/7, 624 obręb nr 1, jednostka ewidencyjna Śródmieście przy skrzyżowaniu ulic: Droga do Zamku, św. Idziego i Grodzkiej.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Krakowa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

z up. PREZYDENTA MIASTA

Stanisław Mazur

Zastępca Prezydenta Miasta Krakowa

Uzasadnienie

Z wnioskiem o nazwanie bezimiennego skweru zlokalizowanego na terenie Dzielnicy I Stare Miasto imieniem Biskupa Tadeusza Pieronka wystąpili: Senator Bogdan Klich oraz Rektor Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie ks. prof. dr hab. Robert Tyrała. Propozycja ta uzyskała pozytywną opinię Zespołu ds. Nazewnictwa Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa oraz Instytutu Pamięci Narodowej. Nadanie nazwy dla bezimiennego skweru zapewni godne upamiętnienie postaci Biskupa Tadeusza Pieronka.

Uchwała nie spowoduje wzrostu wydatków na funkcjonowanie Urzędu Miasta Krakowa. Realizacja uchwały nie wymaga zwiększenia zatrudnienia, a także nie będzie powodować w przyszłości dodatkowych kosztów niż ponoszone przed jej wprowadzeniem.

Tadeusz Władysław Pieronek (ur. 24 października 1934 r. w Radziechowach, zm. 27 grudnia 2018 r. w Krakowie) – polski duchowny rzymskokatolicki, kanonista, profesor nauk prawnych, biskup pomocniczy sosnowiecki w latach 1992–1998, sekretarz generalny Konferencji Episkopatu Polski w latach 1993–1998, rektor Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie w latach 1998–2004. Urodził się 24 października 1934 w Radziechowach na Żywiecczyźnie. Kształcił się w Liceum Ogólnokształcącym w Żywcu, gdzie w 1951 uzyskał świadectwo dojrzałości. W latach 1951–1956 odbył formację kapłańską w Metropolitalnym Wyższym Seminarium Duchownym w Krakowie. Do 1954 r., do momentu usunięcia jednostki ze struktur uniwersytetu, studiował jednocześnie na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Święcenia subdiakonatu i diakonatu otrzymał przez posługę biskupa Franciszka Jopa, wikariusza kapitulnego archidiecezji krakowskiej. Święceń prezbiteratu udzielił mu 26 października 1957 r. w kościele św. Michała w Krakowie miejscowy administrator apostolski i arcybiskup metropolita lwowski Eugeniusz Baziak. W latach 1956–1960 studiował na Wydziale Prawa Kanonicznego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, gdzie na podstawie dysertacji Organizacja prawna kapituły kolegiaty św. Anny w Krakowie otrzymał doktorat. W latach 1961–1965 kontynuował studia na Wydziale Prawa Cywilnego Papieskiego Uniwersytetu Laterańskiego w Rzymie. Odbył też trzyletnie Studium Roty Rzymskiej, uzyskując w 1965 r. dyplom adwokata rotalnego. W 1958 r. pracował jako wikariusz w parafii Opatrzności Bożej w Bielsku-Białej. W latach 1960–1961 był notariuszem w Kurii Metropolitalnej w Krakowie, a w latach 1965–1990 obrońcą węzła małżeńskiego w Sądzie Metropolitalnym w Krakowie. Od 1971 r. do 1979 r. pełnił funkcję sekretarza Duszpasterskiego Synodu Archidiecezji Krakowskiej, a w latach 1975–1983 sekretarza I Synodu Prowincji Krakowskiej. W 1979 r. otrzymał godność kapelana honorowego Jego Świątobliwości. W strukturach Konferencji Episkopatu Polski został w 1975 r. członkiem Komisji ds. Rewizji Prawa Kanonicznego (od 1984 r. Komisji Prawnej), a w 1983 r. zespołu mającego zadanie przełożenia na język polski nowego kodeksu prawa kanonicznego. W 1987 r. objął funkcję krajowego duszpasterza prawników. Również w 1987 r. został sekretarzem II Ogólnopolskiego Synodu Plenarnego w Polsce (1991–1999). W 1989 r. wszedł w skład Papieskiej Rady ds. Interpretacji Tekstów Ustawodawczych (od 1999 r. Papieskiej Rady ds. Tekstów Prawnych). Uczestniczył w pracach Centrum Obywatelskich Inicjatyw Ustawodawczych Solidarności. Od 1990 r. brał udział w rozmowach dyplomatycznych z rządem

RP w sprawie zawarcia konkordatu. Habilitację otrzymał w 1975 r. na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie po przedłożeniu rozprawy „Duplex sententia conformis w sprawach o nieważność małżeństwa w prawie kanonicznym. Studium historyczno-prawne”. W 1987 uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk prawnych. W latach 1965–1967 prowadził wykłady z prawa kanonicznego i był prefektem w Metropolitalnym Wyższym Seminarium Duchownym w Krakowie. W 1965 r. podjął wykłady i seminarium z prawa kanonicznego na Papieskim Wydziale Teologicznym w Krakowie (od 1981 r. Papieskiej Akademii Teologicznej). Tamże w 1968 r. objął stanowisko zastępcy profesora, a w 1976 r. docenta. W latach 1974–1980 sprawował urząd prodziekana Papieskiego Wydziału Teologicznego w Krakowie, a w latach 1998–2004 rektora Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie. Ponadto od 1967 r. do 1976 r. był zatrudniony jako adiunkt na Wydziale Prawa Kanonicznego Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, a w 1985 r. prowadził gościnne wykłady na Wydziale Prawa Kanonicznego Akademii Świętego Krzyża w Rzymie. W 1965 r. wszedł w skład Polskiego Towarzystwa Teologicznego, w którym to gremium w latach 1966–1968 pełnił funkcję sekretarza generalnego. W 1990 r. został członkiem założycielem Stowarzyszenia Kanonistów Polskich oraz członkiem Consiglio Direttivo Międzynarodowego Stowarzyszenia dla Rozwoju Prawa Kanonicznego. Wszedł w skład Polskiej Akademii Nauk i Polskiej Akademii Umiejętności. Należał do Rady Fundacji im. Stefana Batorego. Został członkiem kolegiów redakcyjnych periodyków: „Prawo Kanoniczne”, „Collectanea Theologica”, „Analecta Cracoviensia”, a także Rady Wydawniczej ATK. W działalności naukowej zajmował się prawem kanonicznym, prawem publicznym, posoborowym ustawodawstwem synodalnym i kwestiami dotyczącymi konkordatu. 25 marca 1992 r., wraz z reorganizacją podziału administracyjnego Kościoła w Polsce, Jan Paweł II mianował go biskupem pomocniczym nowo utworzonej diecezji sosnowieckiej i przydzielił mu stolicę tytularną Cufruta. Święcenia biskupie otrzymał 26 kwietnia 1992 r. w bazylice św. Piotra w Rzymie. Udzielił mu ich Jan Paweł II, któremu asystowali kardynał Angelo Sodano, sekretarz stanu Stolicy Apostolskiej, i kardynał Franciszek Macharski. Jako dewizę biskupią przyjął słowa „In veritate” (W prawdzie). W diecezji objął urząd wikariusza generalnego. 31 sierpnia 1998 r. Jan Paweł II przyjął jego rezygnację z obowiązków biskupa pomocniczego diecezji sosnowieckiej. Został rezydentem archidiecezji krakowskiej, gdzie objął funkcję delegata Arcybiskupa Metropolity Krakowskiego do spraw nauki i kultury. W 2005 r. został mianowany kanonikiem Kapituły Metropolitalnej na Wawelu. Brał udział w procesie beatyfikacyjnym Jana Pawła II, przewodnicząc w latach 2005–2006 trybunałowi rogatoryjnemu w Krakowie. W ramach prac Konferencji Episkopatu Polski był w latach 1992–1993 zastępcą sekretarza generalnego, a w latach 1993–1998 sekretarzem generalnym Konferencji. Został członkiem Rady Głównej (od 1996 Rady Stałej) i Rady Programowej Katolickiej Agencji Informacyjnej. Z nominacji Jana Pawła II od 11 maja 1998 r. do 21 czerwca 2010 r. pełnił funkcję przewodniczącego Kościelnej Komisji Konkordatowej. Jako sekretarz generalny Konferencji koordynował całość prac organizacyjnych podróży apostolskiej Jana Pawła II do Polski w 1997 r., zainicjował wydawanie „Akt Konferencji Episkopatu Polski”, a także przyczynił się do założenia Katolickiej Agencji Informacyjnej i Fundacji „Opoka”. W okresie, kiedy przewodniczył Kościelnej Komisji Konkordatowej, unormowano m.in.: kwestie małżeństw konkordatowych, problemy kościelnego szkolnictwa wyższego i wydziałów teologicznych na uniwersytetach państwowych, sprawy związane z ubezpieczeniem duchownych oraz zagadnienie statusu prawnego kapelanów szpitali i więzień. Uczestniczył w przygotowaniach papieskiej

podróży apostolskiej w 1999 r., a po jej zakończeniu przyczynił się do powołania Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia” i został członkiem Rady Fundacji. Objął przewodniczenie w kapitule Nagrody Totus w kategorii propagowanie nauczania Jana Pawła II oraz Radzie Programowej Instytutu Dialogu Międzykulturowego im. Jana Pawła II w Krakowie. W 2000 r. został przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego Międzynarodowych Konferencji „Rola Kościoła Katolickiego w procesie integracji europejskiej”, odbywających się pod patronatem Komisji Episkopatów Wspólnoty Europejskiej. Należał do Rady Patronackiej Krakowskiego Hospicjum dla Dzieci im. ks. prof. Józefa Tischnera. Zmarł nagle 27 grudnia 2018 r. w Krakowie. 3 stycznia 2019 został pochowany w krypcie grobowej kaplicy św. Michała Archanioła w kościele Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Krakowie (za Wikipedia 11.01.2023 r.).